تازه‌های اقتصاد
پنجشنبه ۲۴ اردیبهشت ۱۴۰۵ شماره ۳۱

چطور از دارایی‌های دیجیتال محافظت کنیم؟

تحولات اخیر در بازار جهانی رمزارزها، بار دیگر توجه‌ها را به ریسک‌های پنهان این حوزه جلب کرده است؛ بازاری که سال‌ها با روایت «غیرمتمرکز بودن» و «مصونیت از مداخلات سیاسی» شناخته می‌شد، اما اکنون نشانه‌های فزاینده‌ای از وابستگی به ساختارهای متمرکز و تصمیمات نهادهای بین‌المللی در آن دیده می‌شود.

در تازه‌ترین نمونه، وزارت خزانه‌داری آمریکا با همکاری دفتر کنترل دارایی های خارجی (OFAC)، حدود ۳۴۴ میلیون دلار تتر (USDT) مرتبط با ایران را مسدود کرد؛ اقدامی که به گفته مقامات آمریکایی با هدف محدودسازی مسیرهای مالی و کنترل جابه‌جایی سرمایه انجام شده است. این دارایی‌ها که در دو آدرس بر بستر شبکه ترون نگهداری می‌شدند، با درخواست نهادهای آمریکایی توسط شرکت تتر فریز شده‌اند.

اگرچه چنین اقداماتی پیش از این نیز سابقه داشته، اما ابعاد این مسدودسازی و تمرکز آن بر یک استیبل‌کوین پرکاربرد، بار دیگر این پرسش را مطرح کرده که تا چه اندازه می‌توان به «آزادی عمل» در بازار رمزارز ها اتکا کرد. واقعیت آن است که بخش مهمی از این بازار—به‌ویژه استیبل‌کوین‌هایی مانند تتر—توسط نهادهای مشخصی مدیریت می‌شود و همین موضوع، امکان مداخله، مسدودسازی و اعمال محدودیت را فراهم می‌کند. به بیان دیگر، در حالی که زیرساخت بلاک‌چین ممکن است غیرمتمرکز باشد، اما لایه‌های بالادستی آن همچنان در معرض کنترل قرار دارند.برای کاربران ایرانی، این تحولات ابعاد جدی‌تری دارد. در سال‌های اخیر، رمزارزها به ابزاری برای سرمایه‌گذاری خطرپذیر، انجام مبادلات بین‌المللی و عبور از محدودیت‌های مالی تبدیل شده بودند.

ادامه مطلب را
در لینک بخوانید

یادداشت روز

به‌کارگیری ابزار نرخ سود فارغ از هیاهوی مخالفان

کامران ندری: اقتصاددان

در شرایط کنونی اقتصاد ایران که با نرخ تورم بالا همراه است، سیاست گذاری پولی نقش حیاتی در هدایت پس‌اندازهای خانوارها و ثبات بازارها ایفا می‌کند. بر اساس اصول اقتصادی، عدم ارائه بازدهی مناسب برای سپرده‌های بانکی، منجر به خروج سرمایه از سیستم بانکی و هجوم به سمت دارایی‌های جایگزین مانند طلا، ارز، مسکن و خودرو می‌شود و در این میان افزایش نرخ بهره بانکی می‌تواند به عنوان یک اهرم موثر، از هجوم نقدینگی به بازارهای موازی جلوگیری کند.

با این حال، کارایی این سیاست منوط به دو شرط اساسی است:

۱. توانایی بانک‌ها: بانک‌ها باید بتوانند فعالیت‌های وام‌دهی و سرمایه‌گذاری خود را به گونه‌ای مدیریت کنند که توانایی پرداخت سودهای بالاتر به سپرده‌گذاران را داشته باشند.

۲. نرخ بهره بین‌بانکی: در صورتی که بانک‌ها با مشکل نقدینگی مواجه شوند، افزایش نرخ بهره بین‌بانکی نیز می‌تواند اثرگذار باشد. این امر باعث می‌شود بانک‌ها در اعطای تسهیلات محتاط‌تر عمل کنند و تقاضای کلی در اقتصاد کاهش یابد.

ادامه مطلب را در لینک بخوانید

ذخایر ارزی بانک مرکزی افزایش یافت

یارانه اردیبهشت‌ماه دهک‌های ۱ تا ۳ واریز شد

ثبت‌نام وام ۷۵ میلیون تومانی بازنشستگان کشوری آغاز شد